

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 562/2015
30.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.Ј., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у продуженом трајању из члана 234. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Ј., адвоката М.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 2298/12 од 12.09.2014. године и Вишег суда у Нишу Кж1 50/15 од 17.03.2015. године, у седници већа одржаној 30.06.2015. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Ј., адвоката М.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 2298/12 од 12.09.2014. године и Вишег суда у Нишу Кж1 50/15 од 17.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 2298/12 од 12.09.2014. године, окривљени П.Ј. је оглашен кривим да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у продуженом трајању из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци коју ће издржати по правноснажности пресуде. Истом пресудом окривљени П.Ј. је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 26.425,00 динара, а на име паушала износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док су оштећени „Б.“ Д.О.О. М. и Институт за повртарство Д.О.О. С.П., ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 50/15 од 17.03.2015. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу и браниоца окривљеног П.Ј., адвоката М.П., а пресуда Основног суда у Нишу К 2298/12 од 12.09.2014. године је потврђена.

Против наведених пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног П.Ј., адвокат М.П., у смислу члана 485. став 1. тач. 1) и 2) ЗКП, а због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде врати на поновну одлуку или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или да оптужбу према окривљеном одбије.

Врховни касациони суд је, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Ј., адвоката М.П., Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног П.Ј., у захтеву за заштиту законитости истиче да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари, јер је пресудом Основног суда у Параћину К 997/11 од 25.07.2013. године и пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4951/13 од 03.12.2013. године окривљени оглашен кривим за кривично дело из члана 234. став 2. КЗ, а у којим пресудама постоји идентитет који се поклапа са радњом извршења у побијаној пресуди Основног суда у Нишу, односно да у конкретном случају постоји идентитет окривљеног, његовог својства као директора, идентитет правног лица у коме он врши то својство - предузећа „Т. К.“, идентитет временског периода у коме окривљени врши својство власника и директора, а у односу на наведену пресуду Основног суда у Параћину, па је по оцени браниоца Основни суд у Нишу требало да одбије оптужбу јер се ради о пресуђеној ствари. Поред тога, бранилац окривљеног истиче и да се кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди може учинити само једном, а не у више наврата, па Основни суду Нишу није могао окривљеног да огласи кривим кад му је било познато постојање правноснажне пресуде Основног суда у Параћину, те самим тим и Виши суд у Нишу побијаном пресудом није могао да потврди пресуду Основног суда у Нишу. Изнетим наводима, бранилац окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Како је бранилац окривљеног П.Ј. битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП истицао и у жалби на побијану првостепену пресуду Основног суда у Нишу К 2298/12 од 12.09.2014. године, то Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд на страни три пасуси други, трећи и четврти другостепене пресуде Вишег суда у Нишу Кж1 50/15 од 17.03.2015. године и на које разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП. Поред тога, по оцени овог суда, чињенични опис радње извршења из пресуде Основног суда у Параћину К 997/11 од 25.07.2013. године, на коју се бранилац позива, је различито описан у односу на побијану пресуду Основног суда у Нишу и радња извршења је предузета према различитим оштећеним у временском периоду који је претходио оном за који је окривљени оглашен кривим

побијаном пресудом, при чему чињеница да је у оба поступка окривљени оглашен кривим за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ, јер је поступао као одговорно лице, односно директор предузећа „Т. К.“ Д.О.О. Г.Т., у блиском временском периоду не значи да се мора радити о једном продуженом кривичном делу, имајући у виду да је чланом 61. став 6. КЗ прописано да кривично дело које није обухваћено продуженим кривичним делом у правноснажној судској пресуди представља посебно кривично дело, односно улази у састав посебног продуженог кривичног дела.

Имајући у виду наведено, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног П.Ј. захтевом за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.